

Johannekselainen

JOHANNEKSELAISEN PERINTEEN VAALIJA ♦ 72. VUOSIKERTA

Touko-kesäkuu 2021 ▼ nro 5-6

HS 21

MUISTOJEN KUKKIA

Ruusu on tunteiden tulkki

Ruusuun liittyy suuria tunteita: rakkaus, suru, kaipausta, arvostus, kiitos, myötätunto. Kaiken kauniin ja hyvän toivottaminen. Aina ei tarvita sanoja. Yhden ainoan ruusun ojentaminen voi jäädä sekä antajan että saajan mieleen lopuksi ikää. Sinä muistit! Kukut maljakossa kohottavat hiukan arjen yläpuolelle, olivat ne lahjaksi saatuja tai ihan vain itselle kauppareissulla ostettuja.

Kastepöydän herkän nuppuisen kimpun ja hautakummulle hiljaa laskettavien kukkalaitteiden väliin mahtuu paljon tilanteita, joissa ruusulle on muodostunut tärkeä tehtävä viestien välittäjänä. Ripiltäpääsy on aikuisuutta kohti kasvavalle nuorelle ensimmäinen iso juhla, jossa hän saa olla päähenkilö. Muutaman vuoden päästä seuraavat ylioppilasjuhlat ja valmistujaiset. Nuoret päivänsankarit muistuttavat itsekin sylissään kantamiaan uljaita ruusuja. Täynnä tulevaisuudenuskoa, voimaa ja toiveikkuutta. Ruusut todistavat onnen hetkiä häissä, saavutuksia urheilukilpailujen palkintokorokkeilla ja ahkeroinnin tuloksia huomionosoituksia jaettaessa.

Menneinä vuosikymmeninä tasavuosien saavuttaminen oli juhlallinen tilanne. Kukkakorit ja leikkokimput (usein ruusuja, neilikoita, krysanteemeja ja freesioita) aseteltiin ryhdikkäästi tummassa asussa istuvan päivänsankarin ympärille ja asetelma kuvattiin. Hilpeyden sijaan syntymäpäiväkuvat henkivät vakava-sävyistä kiittolisuutta. - Tähän asti on päästy. Sodan kokeneille sukupolville se ei ole ollut itsestäänselvää.

Äitienpäiväruusu on käsite, joka on niin täynnä tunnetta, että sille pitäisi oikeastaan olla ihan joku oma sana. Pienin hikisin käsin ojennettu nuupahtanut valkovuokkokimppu osuu varmasti lähimmäksi äidin tai mummon

sydäntä, mutta ruusulla on perinteinen paikkansa rakkauden ja kiittolisuuden viestintuojana. Hyvällä onnella ruukkuruusu jatkaa elämäänsä puutarhassa vuosikausia. Ruusulla on oikukas maine kukkamaan asukkaana. Kovat talvet ja

myyrät uhkaavat, vettä voi tulla liikaa tai liian vähän ja itse voi möhliä loput leikkamalla tai lannoittamalla väärin. Neuvoa kannattaa kysyä ammattilaisilta, varsinkin jos ruusulla on tunnearvoa. Antoine de Saint-Exupéryn kirjan Pikku Prinssi toteaa, että juuri vaivan näkö ja hoitaminen tekevät hänen ruusustaan ainutlaatuisen.

Juhannusruusu julistaa suomalaisen kesän alkaneeksi. Ihanasti tuoksuva kukinta kesäkuussa on täynnä lupausta kesästä, joka on pääosin vielä edessä kaikkine mahdollisuuksineen. Oli ihminen vanha tai nuori, alkukesään liittyy aina jotain toiveikasta ja elähdyttävää. Ilmassa on unelmien tuoksua. Unelman toteutuminen voi olla vain vihreyden katselemista, pihalla istumista tai valoisan illan ja mustarastaiden kuulostelua. Joku taas haluaa viettää kaikki liikenevät vapaahetket kädet mullassa.

Samoihin aikoihin juhannusruusun kanssa kukkii vaaleanpunainen, tuoksuva, alunperin Revonsaaresta oleva pensasruusu. Minun kukkapenkissäni ruusun pieni, isosta pensaasta saatu juurivesa vietti ensin yhden kesän hiljais-elo, kuin ihmetellen uutta ympäristöä. Seuraavana kesänä oli jo eri meininki. A vot, sithä hää käikii oikee vaa komiast kasvamaa ja levittymää. Karjalainen ruusu oli juurtunut taas kerran uuteen paikkaan. Nyt se levittää piikeistä pöröiset oksansa ja juurensa luottavaisesti ja rohkeasti ympäriinsä kuin todeten: ”Miun on iha hyvä täskii”. Aivan kuin johannekselaisetkin ovat kaivaneet juurensa uusiin maisemiin eri puolilla Suomea ja ulkomaillakin.

Ruusu esiintyy lauluissa ja taiteessa symbolina onnelle ja kaiken ohikiitävälle rajallisuudelle. Hetken kukoistus on merkityksellistä, vaikka kuihtuminen onkin väistämätöntä. Tämän kun hyväksyy, niin voi nauttia siitä, mitä käsillä oleva hetki ja kukin elämänvaihe tarjoaa. Elämän syvin tarkoitus on kuitenkin ajallisen ulottuvuuden yläpuolella.

Kirkollisessa taiteessa ja heraldikassa ruusu kuvastaa usein neitsyt Mariaa. Symboliikkaa on myös ruusun haavoittavissa piikeissä, ne muistuttavat orjantappurakruunusta ja siitä, että elämässä valo ja varjo vaihtelevat. Ruusun terälehtien hehkua katsellessa on helppo uskoa, että valo voittaa aina. Nautitaan tänä kesänäkin kauneudesta ja kasvun ihmeestä, satoi tai paistoi.

- Heli Sirkesalo - (teksti ja kuvat)

HS 21

Juhannusmuistoja

Juhannusaattona muistot
elävästi tulee mieleen
kun aamulla nuoret koivut
isä pystytti porstuan pieleen
ja metsästä tuotiin vastat
ne hylyltä tuoksui niin
ja niiden läiske kuului
ihan tien yli naapuriin

Ja tanssilavan suunnalta
kuului kutsu haitarin
ja nuoret riensi innoisaan
niin kevein askelin
tytöt kukkasia keräsi
niityltä tyynyn alle
jospa taika toimisi
ja toisi sulhon toivojalle

Suviyössä kokko hiljaa
lopettelee loimujaan
oma koti viimein kutsuu
väsymyttä juhlijaa
salossa liehuu lippu
koko valoisan kesäyön
on juhla ja kokko ja haitari
ei muistu mieleen työ

- Seija Kaiti -

Johannes-Seuran kevätkokous lyhyesti etäyhteyksin

Kevätkokous toteutui koronatilanteen johdosta 24.4.2021 poikkeuksellisin järjestelyin. Osa osallistujista oli etäyhteydessä ja toimistolla meitä oli kuusi henkilöä. Seuran puheenjohtaja Janne Aso avasi kokouksen ja hänet valittiin myös kokouksen puheenjohtajaksi. Sihteeriksi valittiin Soile Suomi ja pöytäkirjantarkastajiksi Hilka Heinonen ja Liisa Katajainen. Todettiin kokouksen laillisuus ja päätösvaltaisuus. Kokousilmoitukset olivat olleet Karjala-lehdessä 25.3. ja pitäjälehti Johannekselaisen maaliskuu- ja huhtikuun numeroissa.

Puheenjohtaja esitteli toimintakertomuksen, jonka kokous hyväksyi.

Keskustelua herätti muistomerkkien hoito ja tulevaisuus Sovetskissa. Emme tiedä, missä vaiheessa siellä on ortodoksis-kirkon rakentaminen. Aluehallinnon alaisina muistomerkit eivät ole turvassa, ne pitäisi saada valtionhallinnon suojelukseseen. Koronatilanne on estänyt kotiseutumatkat. Tänäkään keväänä emme Johannekseen pääse.

Taloudenhoitaja Tapio Hänninen esitti yhdistyksen tilit ja tilinpäätöksen. Tili- ja vastuuvapaus myönnettiin ja tilinpäätös vahvistettiin. Esityslistalla ei ollut muita asioita, joten puheenjohtaja päätti lyhyen kokouksen.

- Liisa Katajainen -

TÄS LEHES:

Johannesjuhla uutisia
s. 2

Paimion kansakoulut
kansissa
s. 5

Anjan tarina tiede-
keskuksessa
s. 5

Kasvimuistoja
tallennetaan
s. 8

Päätoimittajan kynästä

Johannekselaisen päätoimittaja **Hannu Rastas**

Juhlat oman maun mukaan

Tällä sivulla on viesti kesäisten Johannesjuhlien siirtymisestä. Vastaavat karjalaistapahtumat on samoista pandemiasyistä laajasti peruttu tai siirretty tulevaan vuoteen. Lehtitoimikunta haluaa kuitenkin haastaa johannekselaiset omiin juhlahetkiin. Haluamme kesän jälkeisessä numerossa kertoa monipuolisesta ja lämminhenkisestä johannekselaisuudesta – pienimuotoisista juhlista arjen keskellä. Tartu haasteeseen ja tee ratkaisuja tai avaa lähipiirissä ideariihi. Teemme siitä yhteistä, kun välitämme juhlahetkien tiedot ja kokemuksetkin lehden palstoilla näkyviin.

Onnitellaan tasavuosien Karjalaa

Toukokuussa tuli täyteen 120 vuotta Sanomalehti Karjalan perustamisesta. Lehden vaiheet kertovat sinnikkyydestä ja uudistumisesta sekä valon ja varjon vuosista. Lehden ilmestyminen siirtyi autonomian karuissa oloissa ja ensimmäistä vuosikertaa luettiin vasta 1904. Lehti nousi 1920-luvulla maamme suurimmaksi maakuntalehdeksi, se ilmestyi seitsemänpäiväisenä yli 30000 kappaleen levikillä.

Talvisodan alettua lehtityö jatkui Viipurissa helmikuuhun 1940 asti ja käynnistyi jo maaliskuussa Helsingissä. Viipuriin palattiin jatkosodan keskellä ja levikki nousi ennätyslukemiin. Kahden vuoden kuluttua Viipuri oli jätettävä uudelleen. Lehteä tehtiin vaikeissa oloissa, ensin Helsingissä ja 1950-luvulla Lahdessa. Sen vuosikymmenen kuluessa tilaajakanta alkoi jälleen vahvistua ja lehti siirtyi nykyiselle kotipaikkakunnalleen Lappeenrantaan. Murrosten vuodet eivät ole ohi, sillä perinteisin tilaajakunta harvenee. Yhteistyö ja omistusjärjestely Karjalan Liiton kanssa on uusin vastaus haasteisiin.

Lehtiyhteisö on osallistunut monin tavoin karjalaisen kulttuurin tallennukseen ja sen näkyväksi tekemiseen. Sanomalehti Karjala on karjalaisuuden laaja-alainen äänenkannattaja. Pitäjälehti Johannekselainen kiittää sekä onnittelee tästä kaikesta työstä ja toimesta.

Äijästä asiaa

Tuoreessa Helsingin Sanomien numerossa selvitettiin äijä-sanan merkityksiä ja muuttuvaa käyttöä. Vanhastaan se on tarkoittanut paljoutta tai suuruutta, liittyi sitten ihmisiin tai asioihin. Äijä on ollut mies, jolla on ollut jonkin sortin johtajuutta tai reippaasti ikää taikka vahvasti voimaa. Äijä on asioissa aina jotain tavallista enemmän, vaikkapa kukkupää lautasellinen ruokaa tai tavallista näkyvämpi vuorenhuippu. Äijä isoisän nimikkeenä on tunnistettu myös kyseisessä artikkelissa ja on tunnistettu sen alueeksi Karjalankannas.

Uudempi äijä-muoti nousi esiin suunnilleen vuosituhannen vaihteessa äijäkulttuurin, äijämeiningin, äijäammattien, äijähuumorin merkeissä. Televisiojulkimoiden avulla sitä levitettiin ilmiöksi asti. Kaikkea kestää aikansa ja nyt tuo uhomuoti on jäänyt pukukoppeihin jos sinnekään. Tilalle on noussut tai osin vielä nousemassa kouluikäisten äijä-sanan käyttö aivan uudella tavalla. Sitä käytetään esimerkiksi sinä-sanan korvikkeena tai sitten minkä ikäisessä tai sukupuolisesta persoonasta hyvänsä. Äijä voi tässä käsittelyssä olla yhtä hyvin viisivuotias tyttö kuin vanhempi kansalainen. Uudet muodot ovat jo sen verran juurtuneita, ettei sanan vanhempaa taustaa tai merkitystä edes tunnisteta.

Meillä johannekselaisilla on hyvä syy puolustaa omaa äijäperinnettä ja siihen näyttää olevan erityistä tarvetta muutosten keskellä. Kevättalvella lehtikirjoituksessa todettiin, ettei äijää oikein kehdata käyttää isoisästä. Lehtitoimikunnassa asiasta oli äijäpuhetta kaima Sinkkosen kanssa. Todettiin, että Äijän voi kirjoittaa vaikka tuolla tavoin isolla ja tehdä siitä pari pykälää arvokkaamman. Eihän se ole kieliopillisesti ihan oikein, mutta hätä ei lue kielioppia. Pitäkää Äijät käytössä.

Aineiston toimittaminen

Aineiston toimittamiseen on käytettävissä useita eri vaihtoehtoja. Mieluiten otamme vastaan valmiiksi sähköiseen muotoon tehtyä aineistoa eli sähköpostilla toimitettua, mutta kaikki perinteiset menettelytavat ovat edelleen myös käytössä. Sähköpostilla aineiston voi lähettää osoitteeseen hannu.rastas@dlc.fi tai johanneseura@elisanet.fi. Muussa muodossa olevat aineistot Johannes-Seuran toimistoon Kaarinan Piikkiössä, osoite: **Johannekselainen**, Toimitus, Myllytie 1, 21500 PIIKKIÖ.

Pyydämme toimittamaan aineiston seuraavasti:

Heinäkuun numeroon aineisto viimeistään 23.6. (painopv 8.7).
Lehti lähtee jakeluun suoraan kirjapainosta. Jos aineiston toimittamisesta on kysyttävää tai ilmenee häiriöitä jakeluaikataulussa, ottakaa yhteyttä lehtitoimikunnan jäseniin.

– Lehtitoimikunta –

Kuolleita

Vappu Maritta Heinonen o.s. **Kauppila** kuoli 20.3.2021 Turku. Hän syntyi Johanneksessa 7.7.1928. Kaipauksella muistaen lapset ja lapsenlapset perheineen sekä muut sukulaiset ja ystävät. Siunaus toimitettu lähimpien läsnä ollessa.

Aatto Veikko Hilvanto kuoli 18.3.2021 Liedossa. Hän oli syntynyt 30.6.1932 Johanneksessa. Kaivaten muistavat Eeva, Kimmo ja Anna, Leena ja Kari, Emmi ja Eemeli, Anna ja Antti sekä muut sukulaiset ja ystävät. Siunattu läheisten läsnä ollessa.

Signe Sanelma Mäkeläinen s. **Kesäläinen** kuoli Turussa 15.3.2021. Hän oli syntynyt Johanneksen Niemelässä 8.7.1921. Kaipamaan jäivät lapset ja veli perheineen sekä muut sukulaiset ja ystävät.

Maila Annikki Pääjärvi o.s. **Ikävalko** kuoli 13.2.2021 Turussa. Hän oli syntynyt Johanneksessa 3.6.1926. Rakkaudella kaivaten Kirsti perheineen, Erkki perheineen, Markku perheineen, Heikki perheineen ja Mervi perheineen. Siunaus toimitettu läheisten läsnä ollessa.

Eila Marjatta Reponen o.s. **Alakylä** kuoli 28.1.2021 Kaarinassa. Hän oli syntynyt 15.5.1931 Somerolla. Kiittäen ja kaivaten Eija, Jatta, Jonna perheineen, Marita ja Mikko, Lasse ja Outi ja Olli perheineen, Ismo ja Virpi, Iippo, Aava, Senni, Ines sekä muut sukulaiset ja ystävät. Siunaus toimitettu läheisten läsnä ollessa.

Aili Marja Silmujärvi kuoli 19.3.2021 Helsingissä. Hän oli syntynyt Johanneksessa 15.2.1936. Rakkaudella muistaen Taina ja Ahti, Kauri, Pinja ja Kaspian, Eeli, Linda, Aada ja Alex, Juha ja Tiina, Noora, Aino ja Elsa, Essi ja Joonas, Kari, sukulaiset ja ystävät. Siunaus toimitettu läheisten läsnä ollessa.

Esko Ylermi Teräväinen kuoli 11.4.2021 Turussa. Hän oli syntynyt 2.7.1932 Johanneksen Karhulassa. Rakkaudella kiittäen ja kaivaten Irma, Jukka ja Satu, Minna, Arho ja Mikael, Sanna, Ville ja Karoliina, Keiju ja Liisi. Sukulaiset ja ystävät. Siunaus toimitettu läheisten läsnä ollessa.

Hilkka Unelma Villberg s. **Reponen** kuoli Paimiossa 25.2.2021. Hän oli syntynyt Johanneksen Rokkalassa 19.1.1937. Kiittäen ja kaivaten Marja ja Kaisa perheineen sekä sukulaiset ja ystävät. Siunaus toimitettu läheisten läsnä ollessa.

Rauno Olavi Kosonen kuoli 29.4.2021 Turussa. Hän oli syntynyt 28.6.1938 Johanneksessa. Kaivaten muistavat Ilse, Mairit ja Risto, Mari, Mikko ja Manta perheineen, Jyri ja Anita, Jessica ja Janica perheineen, Tuula perheineen sekä muut sukulaiset ja ystävät. Siunattu läheisten läsnä ollessa.

Merkkipäiviä

4 vuotta

1.6. **Tapio Väinö Hermann Haltia**. Vanhemmat Anni Haltia ja Aarni Raudaskoski. Isovanhemmat Esa ja Raili Haltia sekä Sinikka ja Harri Raudaskoski. Annin Äijä, Tapion Äijän isä Pentti Haltia oli kotoisin Johanneksen Haltiansaaresta.

Hartauskirjoitus

Näkymätön

Onko sinusta joskus tuntunut, että olet näkymätön? Että kukaan ei huomaa sinua tai ei ole huomaavinaan? Raamattu kertoo ihmisryhmästä, jonka jäseniä kukaan ei ollut tuntevinaan, eikä ollut heistä tietävinään: he olivat publikaaneja eli veronkerääjiä.

Publikaanit kokosivat veroja Rooman valtakunnalle omilta naapureiltaan! Kaikki tuomitsivat heidän elämäntapansa. He olivat ahneita, he varastivat köyhiltä omaksi hyödykseen. Historioitsijat kertovat, että jopa lapset sylkivät veronkantajien päälle. Nämä kiskurit olivat häpeämättömiä, vihattuja ja yksinäisiä... he olivat näkymättömiä!

Matteus oli veronkerääjä, joka kohtasi Jeesuksen. Väkijoukkojen hälinä peitti Matteuksen mietteet oman elämänsä turhuudesta ja pettymyksen siitä, ettei kukaan välitä hänestä. Mutta juuri tietyllä hetkellä hänen elämänsä suunta muuttui. Kirkasta aurinkoa varjosti miehen varjo ja ääni kuului sanovan ”seuraa minua”.

Matteus muuttui ja koko hänen elämänsä muuttui kun Jeesus näki hänet. Ei Matteuksesta sen kummempaa lisää kerrota, ei niin kuin Pietarista ja niistä muista. Tavallaan Matteus oli edelleen näkymätön, mutta ei enää hyljeksitty. Vaikka sinäkin olisit joskus tuntenut, Jumala tuntee sinut. Hän tietää kaiken vaivannäkösi seurakunnan hyväksi, naapuriesi hyväksi, perheesi hyväksi. Jumala tietää eikä Hän unohda sinua. Oet kaiken aikaa Hänen kämmenellään, kaikki on hyvin!

Aurinkoista kesää!

– **Veikko Sailola** –
Vahdon kappalainen

Johannesjuhlat siirretty ensi vuoteen

Seuran johtokunta on päättänyt siirtää Johannesjuhlat kesään 2022, koska koronapandemian johdosta on edelleen voimassa kokoontumisrajoituksia. Syyskauden muita mahdollisia tapahtumia suunnitellaan tilanteen niin salliessa.

Juhlitaan Johannesta omin toimin

Miten korvata tältä kesältä siirtyvät Johannesjuhlat? Lehtitoimikunta on päättänyt haastaa kaikki lukijat ideoimaan ja järjestämään omatoimisen juhlahetken. Johannekselaiset ovat kaikkein perinteisimmin kokoontuneet yhteen heinäkuussa, joten julistamme heinäkuun 2021 omien tapahtumien teemakuukaudeksi.

Voitte järjestää sopivalla hetkellä oman muistelu- tai juhlatapahtuman täysin henkilökohtaisesti tai perhepiirissä tai pienimuotoisena suvun tapahtumana tai vaikkapa naapureiden kesken. Voitte leipoa tai kokata karjalaisittain, ottaa esiin ja esitellä vanhoja valokuvia, muistaa ja kertoa omia kokemuksianne johannekselaisuudesta, voitte nostaa salkoon Suomen lipun tai Johannes-viirin, laulaa Johanneslaulun, muistella murretta, käydä tapaamassa tuttavaa tai sukulaista, kutoa Johannes-sukat pukin konttiin tai voitte ideoida jotain aivan erilaista Johanneksen merkeissä.

Saamme tästä lehden kautta yhteisen kokemuksen, kun lähetätte toimitukselle tietoa omista tapahtumistanne. Sanallinen kuvauskin riittää, mutta kuvat tuovat teeman vielä lähemmäs meitä kaikkia. Kokoamme tietoa tapahtumista elo-syyskuun kaksoisnumeroon, jossa on muutenkin perinteisesti uutisoitu johannekselaisten juhlista.

Mikä olisi sinun valintasi omatoimiseksi Johannesjuhlaksi?

– Lehtitoimikunta –

Tapahtumakalenteri

HEINÄKUU

1.-31.7. Omatoimisten Johannesjuhlien teemakuukausi.

SYYSKUU

10.-12.9. Viipuri - Johannes kuntalaismatka, hotelli Victoria.

Katsottavaa netissä

<https://www.karjalanliitto.fi/karjalan-liitto/karjalan-liiton-toiminta/tallenteet.html>
Johanneksen pitäjäesittely 14.4.:
https://www.facebook.com/watch/live/?v=1412973265715579&ref=watch_permalink

[https://www.karjalainennuorisoliitto.fi/minunjuureni/Sanna Surakan tarina Johanneksesta:](https://www.karjalainennuorisoliitto.fi/minunjuureni/Sanna_Surakan_tarina_Johanneksesta) <https://www.karjalainennuorisoliitto.fi/minunjuureni/johannes/>

Johannes-Seuran toimiston aukioloajat Kesäkuu

KE 2.6.	klo 12-17
LA 5.6.	klo 11-15
KE 9.6.	klo 12-17
KE 16.6.	klo 12-17
LA 19.6.	klo 11-15
KE 23.6.	klo 12-17
KE 30.6.	klo 12-17

Heinäkuu

LA 3.7.	klo 11-15
KE 7.7.	klo 12-17
KE 14.7.	klo 12-17
SULJETTU	15.-31.7.

Elokuu

SULJETTU	1.-17.8.
KE 18.8.	klo 12-17
LA 21.8.	klo 11-15
KE 25.8.	klo 12-17

Mammantuvan koulu

Elettiin vuotta 1969 ja olin kolmevuotias pikkutyttö. Perheemme asui tuolloin Mamman ja Papan talon yläkerrassa. Mammantupa, kuten taloa kutsuimme, oli perinteinen rintamamiestalo Piikkiössä. Pihapiirissä oli navetta, saunarakennus sekä myös leikkimökki. Ympäristö oli luonnonläheinen ja turvallinen. Samanikäisiä muita lapsia ei lähistöllä asunut.

Vanhempi sisareni oli jo aloittanut oikean koulunkäynnin. Ilmeisesti siitä syntyi ajatus, että minäkin pääsisin kokeilemaan, miltä koulunkäynti tuntuu. Mamma (**Alma Reponen**) toimisi opettajana ja koululuokkana olisi Mammantuvan avara tupakeittiö. Koulumatkakin olisi helppo ja lyhyt: kipin kapin portaita alas vintistä ja olisin perillä!

Miten ihmeessä Mamma ehti talon kiireiltä vielä leikkiä koulua kanssani? Oppitunneista en muista mitään. Yksi ainoa tarkka muistikuva on jäänyt mieleeni: istumme vierekkäin tuvan pöydän äärellä. Mamma lukee kirjaa ääneen ja minä kuuntelen. Oppiaineita on ollut ainakin lukeminen, laulu, laskento, askartelu ja piirustus. Olen saanut niistä arvosanatkin ruutupaperille kirjattuna. ”Opintokirja” lukee juhlallisesti kannessa. Keskiarvo taisi olla arvioitu vähän yläkanttiin. Ainakaan myöhemmin kouluvuosinani en koskaan saanut matriikasta arvosanaksi 10!

Mamma oli hyvä opettaja. Minulle muodostui varsinaisista kouluvuosistani mukavat ja kiinnostavat. Viihdyin koulussa ja opiskelu oli mieluista. Lieneekö Mammantuvan koulun ansiota? Mamman elämäntyö on myös jättänyt arvokkaan perinnön meille muille; luja usko Taivaan Isään oli taustalla kaikessa arkipäivänkin puuhastelussa. Se ei ollut tyrkyttämistä vaan ikään kuin osa mamman persoonaa.

Jos olet nyt Mamma kuulolla siellä pilvien takana, niin lähetän täältä Sinulle lämpöiset kiitokset kaikesta, mistä en lapsena ymmärtänyt Sinua kiittää! Lämmöllä lapsenlapsesi Marja.

– Marja Lindqvist –

Johanneksesta New Yorkiin

Hildan kuva: Photo **Alison Gray**.

Hilda Hakans (o.s. **Miettinen**, 1893-1980) asui New Yorkissa vuosikymmeniä. Revonsaari ja kotimaa jäivät taakse jo 1920-luvulla. Johanneksesta rapakon taakse Amerikkaan oli lähtenyt useampia sukulaisia ja tuttuja. Vanhemmat suhtautuivat Hildan lähtöaikaisiin ensin varauksella. Merelle oli Revonsaaresta totuttu lähtemään aina, mutta nyt oli määränpää kirjaimellisesti toisella puolella maailmaa, vieraissa oloissa. Suomalaisia suuntasi niihin aikoihin varsinkin tutunoloisiin metsäisiin maisemiin Yhdysvaltojen yläosiin, mm. suurten järvien alueelle. Hilda jäi kuitenkin suurkaupunkiin, Bronxin kaupunginosaan. Hän avioitui siellä Pohjanmaalta tulleen **Axel Hakansin** kanssa. Suomessa hän vieraili vain kerran 1960-luvun alussa ennen lopullista paluutaan vajaa parikymmentä vuotta myöhemmin. New Yorkissa oli aktiivinen suomalaisyhteisö ja kirjeitse pidettiin yhteyttä kotimaahan. Pitäjälehti Johannekselaisella oli tärkeä rooli omien juurien vaalimisessa.

Pitäjälehti matkaa maailmalle

Tänäkin päivänä Johannekselainen kohtaa monen suomalaistaustaisen postilaatikkoon ulkomailla. Lehteä luetaan ainakin USA:ssa, Englannissa, Saksassa, Hollannissa, Venäjällä, Ruotsissa ja talviaikana myös Espanjassa. Olisi mukava

kuulla kansainvälisten lukijoidemme ajatuksia, muistoja ja kuulumisia! Hyvää kesää teille kaikille, pidetään yhdessä pitäjähenkeä yllä. Tänä vuonna vietämme kaikki Johannesjuhlia etänä vapaalla tyyllillä heinäkuussa, laittakaa kuvia tulemaan.

– Heli Sirkesalo –

Kotiseutu elää Jennyn runoissa

Jenny Tienhaara (ent. **Reponen**, o.s. **Miettinen**) syntyi 1909 Johanneksen Revonsaaressa kymmenlapsisen perheen 3. nuorimmaksi. Hän avioitui samalta saarelta olleen **Jaakko Reposen** kanssa. **Kaksoset Raija ja Jaakko** syntyivät Viipurin uudessa sairaalassa äitienpäivänä v. 1939.

Sodan alkamisen myötä nuoren perheen elämän käsikirjoitus meni dramaattisella tavalla uusiksi. **Sotamies Jaakko Reponen** ei koskaan palannut rintamalta kotiin, ja Jenny joutui puolivuotiaiden kaksoisien kanssa jättämään kotisaaren iäksi.

Evakkomatka vei Johanneksesta Perniön kautta Paimioon ja lopulta Porin Viasvedelle, jossa nuori leski myöhemmin avioitui maanviljelijä **Jalmari Tienhaaran** kanssa ja sai hänen kanssaan **Riitta**-tyttären, jonka menehdyttyä aikuisena tapaturmaisesti **Jenny** otti vastuun Riitan pienen **Kirsi**-tyttären hoitamisesta aikuiseksi asti. Aviomies Jalmari oli kuollut jo aiemmin. Raija-tytär perusti perheen Raumalle ja Jaakko ihan lähistölle Viasvedelle. Läheisten lisäksi Jenny otti avosylin vastaan sukulaisia ja ystäviä ja kyläili mielellään itsekkin.

Meri oli lähellä, se oli samaa merta kuin kotirannat Karjalassa. Elämä oli hyvää uusilla asuinsijoilla Satakunnassakin, mutta kaipaus Johannekseen ja kaikkeen taakse jääneeseen ei hävinnyt. Elämänsä ehtoopuolella Jenny sai viettää vielä yli vuoden **Hilda**-siskonsa kanssa saman katon alla. Revonsaaresta New Yorkiin jo ennen sotia lähtenyt Hilda palasi vuosikymmenien jälkeen siskon luokse kotimaahan sairastuttuaan vakavasti.

Jenny Tienhaara oli iloinen, eloisa ja sai asiat tapahtumaan. Ulkoisesti hentoiseen olemukseen kätkeytyi rautaista tahtoa. Nuorena Johanneksessa hän oli aktiivisesti mukana nuorisoseura Laineen toiminnassa naisvoimistelun ja näyttämötaiteen merkeissä. Runonlausunta ja erityisesti runojen kirjoittaminen oli hänen sydäntään lähellä. Inspiraation lähteenä oli kotiseudun lisäksi koko elämän kirjo yksittäisistä tapahtumista ja tunnelmista koko kansakunnan vaiheisiin. Punaisena lankana oli syvä kristillinen vakaumus ja usko johdatukseen kohtalon kovien iskujen keskellä. Valoisa elämänsenne ei kadonnut koskaan.

Johannekselaisen tilaaja Jenny Tienhaara oli lehden perustamisesta v. 1950 lähtien. Pitäjälehdessä syntyi innoitti oheisen runon. Julkaisemme myöhemmin lisää hänen tekstejään.

– Heli Sirkesalo –

.....

Viesti Porista

*Elokuussa ensi kertaa
minun luoksein ehti
pieni, mutta vailla vertaa
tämä oma lehti.
Esittäytyi mulle vainen
numerossa näytteen,
nimi Johannekselainen
toi sisällön ja täytteen.*

*Kyllä silloin kiinni veti,
sain kynän käteheni,
kiireesti tahdoin heti
tään lehden itselleni
tilata, ett’ aina saisin,
kuulla niinkuin ennen.
Teidät kaikki tavoittaisin,
kun ootte kauas menneet.*

*Lehti tämä yhdysside
olkoon välillämme.
Riveissäänsä luja nide
entisyystämme.
Tässä joulutoivotukset
tahdon teille laittaa,
uuden vuoden siunaukset
saan rivien väliin taittaa!*

Johannekselaiselle 1950
– **Jenny Tienhaara** –
(Johannekselainen 7/50)

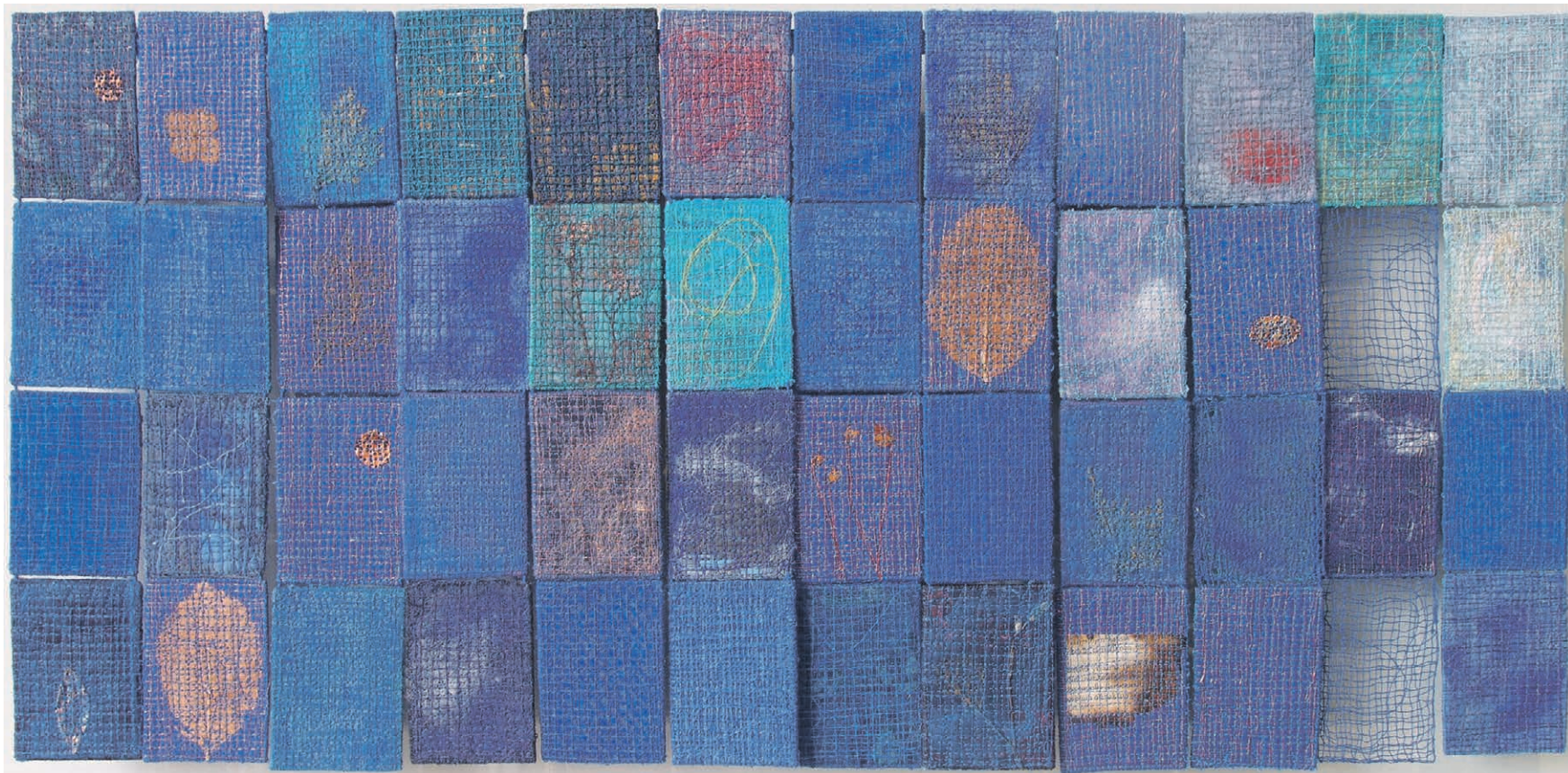
Jaakko Kalevi, Jenny ja Raija-Liisa Reponen 16.5.1940.

Jenny Tienhaara kotonaan Viasvedellä 90-luvulla.

Elämän värejä tekstiilitaiteilijan väripaletissa

Mirror 2, 34 x 60 cm

< Virtaava 1, 69 x 33 cm.

Tekstiilitaiteilija Raija Rastas

- Syntynyt Helsingin maalaiskunnassa 1956
- Asuu ja työskentelee Vantaalla

www.raijarastas.fi

<http://www.finnishdesigners.fi/portfolio/raija.rastas>

<https://www.instagram.com/rastasaraija>

1914) suku on lähtöisin Johanneksesta Kaijalan kylästä.

Lempi oli ollut nuoruudessaan töissä Viipurissa tekstiilitehtaassa, ja mattojen kutomisen lisäksi hän neuloi neulekoneella tilauksesta villa-asuja. Erityisen kaunis, kangaspuissa pitsisidoksella kudottu valkoinen pöytäliina on kallis aarteeni ja muisto isoäidistäni.

Lempin äitiä eli isoisoäitiäni **Emilia Tetriä** (1887–1973) kävimme usein tapaamassa Järvenpäässä. Emilia oli syntynyt Johanneksessa Hylkiälän kylässä. Hänen vanhempansa olivat **Abraham Hyle** (1853–1919) ja **Eva Kouki** (1857–1935). Myös Emilia kutoi mattoja ja toimi lapsenpäästäjänä, hierojana, kupparina ja verensulkijana sekä valmisti vainajat viimeiselle matkalle.

Emilian puoliso **August Rastas** kuoli hyvin nuorena keuhkotautiin. Tämän jälkeen Emilia avioitui **August Tetrin** (1881–1959) kanssa ja perhe muutti Tetriniemeen Kuolemajärvelle.

Isäni **Oiva Rastas** (1934–2016) syntyi Koivistolla. Kävin hänen kanssaan nuoruudessaan Koivisto-juhilla muutama kerran. 1990-luvun alussa teimme päivätreenin Koivistolle isäni henkilöautolla, mukana oli myös vanhempi tyttäreni. Uskomattomalta tuntui, että isäni lapsuuden maisemat olivat niin lähellä mutta samalla kuitenkin niin kaukana. Paluumatkalla pysähdyimme Viipuriin, jossa näimme muun muassa **Alvar Aallon** suunnitteleman kirjaston, joka oli silloin vielä kunnostamatta.

Kirkkotekstiilit ja julkisten tilojen taide

Valmistuin tekstiilitaiteilijaksi vuonna 1980 Taideteollisesta korkeakoulusta, joka on nykyisin osa Aalto-yliopistoa.

Opettajiani olivat muun muassa tekstiilitaiteilijat **Kirsti Rantanen** ja **Norma Heimola**. Osallistuin opiskeluaikani Suomen Käsityön Ystävien järjestämiin kilpailuihin ja sain yrityksen silloiselta toimitusjohtajalta **Eeva Pinomaalta** toiveen suunnitella yritykselle kirkkotekstiilien ideakokoelman. Tähän kokoomaan kuuluneesta vihreästä kasukasta tuli lähtökohta ensimmäiseen suunnitelmaani kirkkotekstiilisarjaan, joka valmistui Oulujoen puujugendkirkkoon vuonna 1983. Opiskelujeni jälkeen työskentelin ensin muutaman vuoden Lahdessa neuletehtaan suunnittelijana. Työ liittyi nopeasti vaihtuviin muotivaihteluihin ja trendeihin. Tunsin vahvasti, että ryijyjen sekä taide- ja kirkkotekstiilien suunnittelu oli lähempänä sitä mitä haluan tehdä: suunnitella julkisten tilojen ja kotien taidetekstiilejä sekä kirkkotekstiilejä, joilla on pysyvämpiä arvoja ja perinteitä, ajattomuutta.

Työskentelin Suomen Käsityön Ystävien vakituksena taiteilijana vuosina 1984–1991. Tehtäviini kuuluivat taide- ja sisustustekstiilien sekä kirkkotekstiilien suunnittelu. Yrityksessä työskenteli taidekutojana **Marita Mattson**, joka oli toiminut oppinut taidokkaan damastikudontatekniikan tekstiilitaiteilija **Dora Jungin** kutomossa. Marita kutoi suunnittelemani kirkkotekstiilit noin kymmenen kirkkoon, esimerkiksi Oulujoen ja Rekolan kirkkojen kirkkotekstiilit. Hän kutoi myös Kankaanpään kirkon kirkkotekstiilit, joiden suunnittelusta järjestetyn kutsukilpailun voitin vuonna 1988.

Kirkkotekstiilejä olen suunnitellut yli 40 kirkkoon, joista uusimpia ovat Oulunkylän vanhan kirkon ja Naantalun luostarikirkon sekä Kallion, Käpylän,

Hangon, Lammin ja Roihuvuoren kirkon kirkkotekstiilit. Kirkkotekstiilit hankitaan kirkkoihin yleensä täydellisinä sarjoina, joihin kuuluvat kaikki liturgiset värit, tai täydentäen aikaisemmin hankittuja kirkkotekstiilisarjoja. Jokainen kirkkotekstiilien suunnittelu-tehtävä on ollut kuin kiehtova tutkimusmatka. Se vaatii aikaa: symbolioiden, värien ja toteutustapojen etsimistä; piirtämistä, kokeilemistä, kypsyttelyä ja luonnosten hiomista. Kirkkotilojen tunnelmat vaihtuvat modernin kirkon valoisuudesta ja pelkistetyistä muodoista keskiaikaisen tai kansallisromanttisen kirkon ornamaalisuuteen ja jylhyyteen. Arkkitehtuuri ja kirkkotekstiilit toimivat aina vuoropuhelussa keskenään ja synnyttävät kirkkotilassa pyhyyden kokemuksen.

Suomen Käsityön Ystävissä suunnittelin lukuisia julkisten tilojen taidetekstiilejä, joita toteutettiin sekä ryijy- että damastitekniikoilla. Suunnittelin myös sisustustekstiilejä kuten suuria karvalankamattoja sekä kattaus- ja saunatekstiilejä yrityksille. Vuonna 1990 suunnittelin Presidentinlinnalle 230 senttimetriä leveän Juhladamasti-pöytäliinakankaan, joka kudottiin Irlannissa. Olen saanut työskennellä useiden taitavien taidekutojien ja -ompelijoiden kanssa. 1980-luvun lopulla Suomen Käsityön Ystävissä työskenteli nykyisin Englannissa asuva **Tarja Bennett** (o.s. **Reponen**), jonka sukujuuret ovat myös Johanneksessa. Hän oli ensin kutojana ja kutoi mallitilkkuja myös minun suunnittelemiini kirkkotekstiileihin, avusti ompeliossa ja toimi myymälässä. Tarja lähti opiskelemaan ensin käsityöopettajaksi, jonka jälkeen hän jatkoi opintoja Englannissa ja valmistui tekstiilikonservattoriksi.

Tekstiilitaidetta langoista, kuiduista ja luonnonaarteista

Vuodesta 1991 lähtien olen työskennellyt Seutulan kylässä Vantaalla kodin yhteydessä olevassa työhuoneessani. Valmistan taidetekstiilejä ompelu- ja kirjontatekniikoilla sekä kangaspuissa käsin kutoen. Yhdistän kudottuihin teoksiin usein loimimaalausta, reliefmäistä kirjontaa sekä ryijyteknikkaa. Värit ovat minulle tärkeitä, ja usein ne liukuvat sävystä toiseen ja välkehtivät mosaiikkimaisesti kuin virtaavan veden pinnalla. Tunnelmat teoksissa vaihtuvat hauraasta läpikuultavuudesta veistokselliseen kolmiulotteisuuteen. Valon vaikutus ja kerroksellisuus läpikuultavassa tilatekstiilissä on erityisen kiinnostavaa. Meillä kaikilla on elämässämme useita kerroksia ja tasoja: asiat eivät ole yksiselitteisiä, vaan niitä pitää voida tarkastella monesta näkökulmasta, ennakkoluulottomasti ja avoimin silmin.

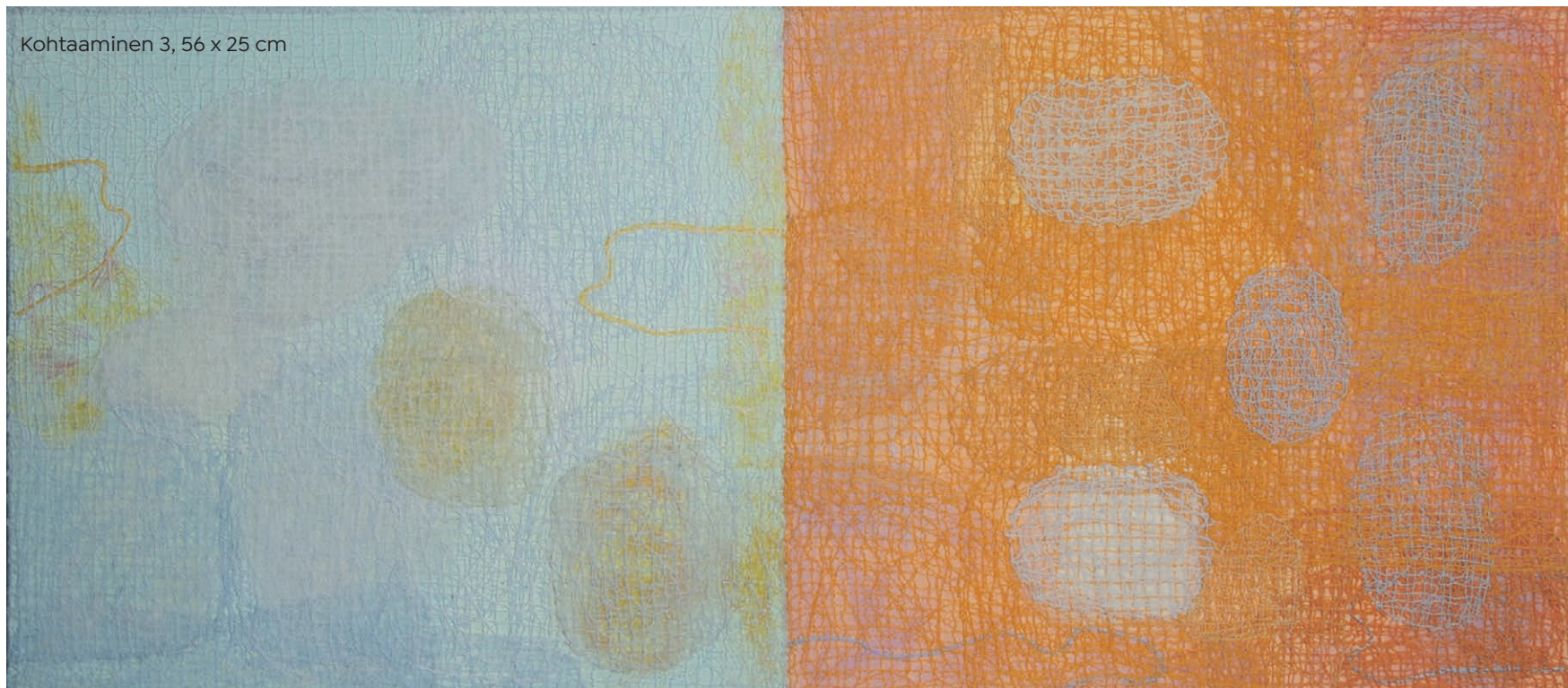

Raija Rastas. Taustalla tekstiilitaideteos Mirror 3, 34 x 60 cm.

Pitsisidos ja ruutumattoja – muistoja isoäidistäni

Lapsuudessaan vierailimme usein mummolassa, isäni äidin **Lempin** luona Riihimäellä, josta erityisen hyvin jäivät mieleeni hänen taidokkaasti kutomansa kauniit ruudulliset räsymatot sekä seinällä ollut kuva Kuolemajärven kartasta. Nimessä oli jotain salaperäistä ja lapsel-

le hiukan pelottavaakin. Tiesin, että Kuolemajärvi on Karjalankannaksella, josta isäni oli pienenä poikana joutunut perheen kanssa lähtemään kaksi kertaa evakkomatalle. Lempin karjalaisesta villkaudesta ja halauksista sekä lukuisista sukutapaamisistamme on jäänyt lämpimiä muistoja. **Lempi Rastaan** (1912–1979) isän **August Rastaan** (1885–

Kohtaaminen 3, 56 x 25 cm

Valokuvaan luonnossa päivittäin eri vuoden- ja vuorokaudenaikoina ja löydän luonnosta aarteita, jotka siirtyvät teoksiini. Teokseni kutsuvat metsäpoluille, rannoille ja virtaavan veden äärelle. Ihmisen ja luonnon kohtaaminen on kuin meditaatiota, puhdistavaa ja eheyttävää. Luonto on mykistävän kaunis, ja jokainen päivä on kuin uusi lumoava löytöretki. Kun on avoin ja utelias elämälle, huomaa, että aarre löytyy lähempää kuin arvaakaan. Muutokset luonnossa ovat kuitenkin nähtävissä ja koettavissa. Luonnon hauraus ja haavoittuvuus herättää vastuumme siitä, millaisen luonnon jätämme tuleville sukupolville. Kuljemmeko silmät kiinni vai teemmekö oikeita valintoja?

Olen Ornamon, Tekstiilitaiteilijat TEXO:n, Taiteilijat O:n, Vantaan Taiteilijaseuran sekä Viipurin taiteilijaseuran jäsen. Minulla on ollut useita yksityisnäyttelyitä, ja olen osallistunut lukuisiin yhteisnäyttelyihin kotimaassa ja ulkomailla vuodesta 1979 lähtien. Seuraava yhteisnäyttely on Viipurin taiteilijaseuran 90. vuosinäyttely, joka järjestetään Kaapelitehtaan Puristamossa Helsingissä 7.–20.6.2021. Joulukuussa 2021 puolestaan avautuu Budapestissa neljän taiteilijan yhteisnäyttelymme ”Nature meets the city”. Näyttelyssä suo-

malainen sekä unkarilainen tekstiili- ja keramiikkataide käyvät vuoropuhelua keskenään. Olen opettanut vuodesta 2007 lähtien pääkaupunkiseudun opistoissa aikuisopiskelijoita ja toteutan myös vuorovaikutteisia taidetyöpajoja erilaisille ryhmille. Taideryijy-kurssit, tekstiilitaidetyöpajat ja erilaiset väreihin liittyvät kurssit ovat erityisen lähellä sydäntäni, ja jaan mielelläni oppimiani taitoja eteenpäin.

Haaveissani on tehdä tulevaisuudessa uusi retki Koivistolle ja samalla vierailla myös Johanneksessa. Edellisestä matkasta onkin kulunut jo yli 30 vuotta. Olen lukenut, että Johanneksen niitykukkien lajirunsautta on verrattu Ahvenanmaahan. Koiviston merenrantahietikotkin ovat vielä näkemättä. Isäni Oivan rakas harrastus oli veneily, ja vuonna 1990 olimme perheeni kanssa mukana, kun hän ajoi veneensä Suomenlahdelta Saimaan kanavan kautta Saimaalle. Muutaman vuoden kuluttua hän rakensi kesämökin Puumalaan, josta olemme tehneet vuosien varrella paljon retkiä lähiseuduille. Ehkäpä vielä joskus teemme sieltä matkan sukuni juurille Karjalankannakselle, jonne on matkaa vain 150 kilometriä Puumalasta.

– Raija Rastas –

Yksityiskohta Oulunkylän Vanhan kirkon alttarivaatteesta, aiheena kevät-tähtimön kukat.

Huson koulun oppilaat 1957–58 koulurakennuksen pihalla.

Paimion Sukselan kansakoulussa koettiin monia muutoksia vuoden 1944 kuluessa. Kevätkaudella oppilaita tuli kaupungeista turvaan maaseutukouluun, varsinkin Turusta ja myös Helsingistä. Syyskaudella kaupunkilaiset olivat poissa, mutta yläkoulussa oli oppilaita viisitoista Johanneksesta ja kaksi Inkeristä. Vastaavaa koettiin kaikissa Paimion alueen kymmenessä kansakoulussa. Karjalaisperheistä saatiin yllättävä kasvutekijä ja suuret ikäluokat täyttivät seuraavalla vuosikymmenellä luokkatilat ääriään myöten. Kansakouluista tuli ikäluokkiensa vilkkaita ja poreilevia ensimmäisiä elämänkouluja.

Paimion Perinneyhdistys on koonnut paikallisen kansakouluhistorian oivalliseksi tavalla noin 300-sivuiseksi kirjaksi. Alkutahdit annettiin 1882 nykyisen Jokelan koulun tontilla ja kansakoulujen kehityskaarta on seurattu vuoteen 1976, jolloin Paimiossa siirryttiin peruskoulujärjestelmään. Nyt on täsmälleen 100 vuotta oppivelvollisuuslaista, joka velvoitti kunnat hoitamaan kunnolliset alakoulutilat yläkoulujen rinnalle ja opettajavoimia vahvistettiin. Paimiossa kouluja oli jo melko riittävästi, mutta tarpeen mukaan perustettiin vielä uusia kansakoulupiirejä ja niistä viimeisin Veikkariin 1950.

Kirjassa on jokaisen kansakoulun tiedot poimittu havainnollisesti omille sivuilleen. Erityinen lisäarvo saadaan yli sadan muistelijan kertomista, nekin koulukohtaisesti koottuina. Kuvasato on vaikuttava. Niitäkin on kirjaan valikoitunut yli 300, aiheina rakennukset, opettajat, luokkakuvat, tapahtumakuvat, kouluesineistö ja muuta kouluun liittyvää ajankuvaa.

Kansakoulumuistot ovat todella monipuolinen kooste tietoa ja kokemuksia. Opettajat ovat niissä vahvasti esillä hyvinä ja välillä kipeinä muistoina. Koulutyön arjen lisäksi sijansa saavat koulumatkat, välitunnit, kouluruokailu, retket, juhlat, kolttoset luokassa ja luokan ulkopuolella, kilpailut ja monenlaiset kasvatuskampanjat. Eikä unohteta calmette-rokotuksia, käsityön tuotoksia tai jälki-istuntojen erikoisuuksia.

Veikkarin koululla oli omia tiernapoikia tavallista suurempi joukko jouluna 1957.

Johannekselaiset ovat olleet vahvasti mukana kartuttamassa muistojen koelmaa. Ja **Marjatta Haltia** on ollut tiiviin toimituskunnan jäsenenä yksi avainpersoonista.

Vistalt ja muhált -kansakoulumuistoja Paimiosta sopii teoksena kaikille johannekselaisille palauttamaan pintaan kouluvuosien muistoja. Erityisesti se sopii tietenkin heille, jotka ovat tutustuneet paimiolaiseen kansakouluelämään sisältä päin sekä heille, joiden vanhemmat tai isovanhemmat ovat Paimiossa koulutietään kulkeneet.

– Hannu Rastas –

Vistalt ja muhált – Kansakoulumuistoja Paimiosta

Kirjan voi hankkia omaksi tai vaikka lahjaksi Paimion kaupunginkirjastosta, Sähkämuseolta tai jättämällä viestin yhdistyksen sähköpostiin paimionperinneyhdistys(at)gmail.com.

Kirjaa voi tiedustella myös **Raimo Salmelta**, puh. 050 5927 622 / email: raimo.salmi70@gmail.com tai **Marjatta Haltialta**, puh. 050 3873 064 / email: marjatta.haltia@gmail.com. Kirjan hinta on 35 € + mahdolliset toimituskulut.

Anja Luukkosen tarina Sodan ja rauhan keskus Muistissa

Kesäkuun 4. päivänä, puolustusvoimien lippujuhlapäivänä ja Suomen marsalkka C. G. Mannerheimin syntymäpäivänä, Mikkelissä avataan tiedekeskus ”Sodan ja rauhan keskus Muisti”. Tiedekeskus sijaitsee Mikkelin entisessä keskuskansakoulussa, jossa Päämajamuseo on toiminut vuodesta 1989. Päämajamuseossa olevaan ylipäällikkö Mannerheimin työhuoneeseen yleisö on päässyt tutustumaan jo vuodesta 1974.

Tiedekeskus Muistissa yleisö saa seurata päähenkilöiden tarinaa liikkuvan kuvan, äänen ja digitaalisten lavasteiden avulla. Yksi päähenkilöistä on **Anja Luukkonen**, o.s. **Kesäläinen** kotoisin Hannukkalan saaresta. Anja ei ollut kahdeksatoista vuotta täyttänyt, kun hän kesän 1944 evakuoinnissa lähti karjamarssille yhdessä **Laura Kesäläisen**, **Kerttu Parkkosen** ja **Helmi Kottosen** kanssa viemään kohti länttä ja turvaa Hannukkalan yli kolmeakymmentä lehmää. Mukana olivat vielä nuoret pojat **Pauli** ja **Armas Kesäläinen** sekä pari hevosmiestä. Junaan lehmät saatiin Selänpään asemalta.

Korona vaikeutti tilannetta tarinaa tehtäessä, sillä Anjan luo ei ollut menemistä. Onneksi tallessa oli Anjan haastattelu, jota käytettiin ”Jäi vain sankarissa” ja puhelimen välityksellä Anjaan myös oltiin yhteydessä. Niiden perusteella kirjailija **Sirpa Kähkönen** kirjoitti tiedekeskus Muistiin Anjan tarinan. Mukana tarinassa on Anjan veli **Albert ”Api” Kesäläinen**, joka katosi 18.6.1944 Valkjärven Oravaniemessä. Apia tarinassa näyttelee **Kasper Hultkonen**. Netissä on jo nähtävissä pieni näyte Apin osuudesta. En osaa vielä sanoa, kuka Anjaa näyttelee.

Sodan ja rauhan keskus Muisti ja Päämajamuseo Suomen päämajakaupungissa Mikkelissä olisivat oiva kotimaan retkikohde. Mannerheimin työhuone museossa on alkuperäisessä asussaan, marskin silmälasit kuin pöydälle unohtuneina ja kirjahyllyn päällä alkuperäisestä koulukäytöstä muistuttamassa täytetty lintu.

– Pirkko Kanervo –

<https://www.muisti.org/muisti/mika-on-muisti/>

<https://yle.fi/uutiset/3-11470096> (Kasper Hultkonen, ”Api”)

Kaijalanneito emännäksi Marttilaan – Anja Savonen o.s. Hänninen

Anja Hänninen syntyi 4.11.1923 Johanneksessa, Kaijalan kylässä Konsta Juhonpoika Hännisen ja Hilma Matintytären, o.s. Väntsi, perheen kolmantena lapsena. Sisaruksia hänellä oli viisi: Margareeta s. 1918, Erkki s.1921, Kerttu Tuulikki s. 1925, Kirsti s. 1930 sekä Asko Veikko s.1938. He asuttivat Nurmela-nimistä taloa Kankaanmäellä.

Anjan veli Erkki haavoittui kesäkuun 2. päivänä 1942 Pitkärannassa ja kuoli saamiinsa vammoihin samana päivänä kenttäsairaalassa. Hän oli juuri vähän aikaa sitten avioitunut. Hänet on siunattu Johanneksen sankarihautaan.

Anja, kuten muukin perhe, joutui lähtemään evakkoon Johanneksesta. Perheelle ei annettu aikaa – puolilta-päivin oli jo määrä olla asemalla. Ensimmäinen sijoituspaikka oli Pertelin Kurajoella vuodet 1939-1940. Sen jälkeen heidät sijoitettiin Piikkiön Harvaluotoon vuosiksi 1940-1942.

Marttilasta pysyvä koti

Piikkiöstä Anja siirrettiin seuraavaksi Marttilaan vuonna 1944 ja tästä pitäjästä tuli hänelle pysyvä koti. Hän muutti virallisesti Marttilaan 11.5.1947. Hän muutti ensin Ruskolaisten kylään Neuvo- nimiselle tilalle. Naapurissa asuva poikamies bongasi tämän karjalaisneidon ja heidät vihittiin Imatralla Tainionkosken kirkossa 20.6.1947. Muu Hännisen perhe sijoittui Imatralle. Anjasta tuli emäntä Ylityyrin tilalle, joka oli Einari Savosen kotitila. Anja oli suorittanut Osuuskasojen kirjanpitokurssin ja toiminut sodan aikana kanttiinissa.

Einari oli korpraali ja palveli talvisodan aikana JR 14:ssä ja jatkosodassa AutoKV 2:ssa. Hän oli sotainvalidi, sillä hän menetti toisen silmänsä ja haavoittui Summassa. Poika Heikki Sakari syntyi 7.3.1948.

Anja oli aktiivinen Marttilan Karjalaseurassa ja toimi seuran sihteerinä 1983 vuodesta lähtien.

Marttilan Karjalaseura sai oman lipun vuonna 1985. Lippu naulattiin Helka ja Pentti Kyheröisellä. Anja oli mukana tässäkin toiminnassa. Kuvassa

on myös mm. silloinen puheenjohtaja Pauli Kuopio.

Lippu vihittiin käyttöön Mikkelissä, Karjalan Liiton kesäjuhliissa vuonna 1986.

Anja ei koskaan enää päässyt käymään Johanneksessa. Hän kävi Viipurissa, mutta silloin Johannes oli sotilasaluetta ja sinne pääsy oli kielletty.

Hän kuoli 16.3.1989 ja hänet on haudattu Marttilan hautausmaalle. Hänen hautakivensä alle on laitettu punainen tiili, joka on Johanneksen kirkosta.

Epilogi

Asun Marttilassa, se on pieni kunta Turun ja Salon puolessavälissä.

Olen tutkijaluonne, ja kun kiinnostun jostakin asiasta, otan siitä intohimoisesti selvää. Tällä kertaa kiinnostukseni osui Karjalaan, onhan toinen isoäitini sieltä kotoisin. Olenkin aina sanonut olevani cocktail erilaisia luonteenpiirteitä: molemmat isoisäni ovat Varsinais-Suomesta, toinen isoäitini Karjalasta ja toinen Pohjois-Pohjanmaalta.

Anja-mummini, joka oli siis Johanneksesta, leipoi paljon ja muistan kun pikkutyttönä leivoin mummin kanssa. Teimme leipiä ja piirakoita. En saanut niistä koskaan niin siistejä kuin mummi. Hän aina vastasi ”ei haittaa, uuni korjaa”. Kävimme myös sienestämässä syksyisin ja suolasimme sienä. Teimme niistä myöhemmin sienisalaattia.

Olen vieraillut Viipurissa, tieltä näkyi silloin Johanneksen tehtaan piiput. Tulevaisuudessa, kun on mahdollista, olen ajatellut vierailla myös Johanneksessa.

– Tanja Savonen –
Anjan pojantytär

Anja Savonen o.s. Hänninen.

Anjan ja Einarin hääkuva.

Tanja Savonen.

Erkin sankarihautajaiset. Kuvassa on koko Hännisen perhe sekä Erkin leski Toini.

Evakkokoti Piikkiön Harvaluodossa.

Anja mukana Marttilan Karjalaseuran edustajana laskemassa seppelettä Marttilan sankarihaudalle sekä Karjalaan jääneiden muistomerkille.

Marttilan Karjalaseura sai oman lipun vuonna 1985. Anja Savonen naulaamassa lippua. Vasemmalla silloinen puheenjohtaja Pauli Kuopio.

Anja Savonen o.s. Hänninen 1923-1989															
Hilma Väntsi 1897-1976								Konsta Hänninen 1894-1985							
Maria Seppä 1859-1910				Matti Väntsi 1849-1905				Eeva Kosonen 1855-1938				Juho Hänninen 1845-1895			
Karoliina Kukkonen 1835-1865		Kristian Seppä 1834-1915		Maria Kontto (Kukkonen) 1822-1908		Simo Väntsi 1810-1866		Katri Luukkonen 1825-1890		Mooses Kosonen 1813-1861		Valpuri Tikka 1823-1870		Pietari Hänninen 1822-1892	
Anna Aatamintr Pukki 1805-1853	Matti Juhananpka Kukkonen 1802-1876	Valpuri Sakarintr Seppä 1807-1886	Mikko Matinpka Seppä 1803-1861	Helena Kristianintr Kontto 1786-1866	Mikko Pietarinpka Kukkonen 1782-1849	Maria Pietarintr Mölsä 1781-1836	Eerikki Eerikinpka Väntsi 1768-1844	Maria Joonaantr Hämäläinen 1800-~1835	Paavo Paavonpka Luukkonen 1792-1872	Maria Laurintr Raja 1780-1850	Yrjö Juhananpka Kosonen 1778-1845	Helena Laurintr Hörkko 1798-1831	Matti Tahvonpka Tikka 1794-1843	Helena Matintr Loikas 1797-1873	Juho Antinpka Hänninen 1796-1843

Johannes-Seura ry toimintakertomus 2020

Vuosi 2020 oli yhdistyksen 71. toimintavuosi. Jäsenmäärä on edellisten vuosien tapaan jonkin verran pienentynyt (luonnollisen poistuman myötä), vaikka uusiakin jäseniä on seuraan liittynyt. Jäsenistön yhdysside pitäjälehti Johannekselainen (1950–2020) ilmestyi 9 kertaa.

Koronapandemian aiheuttamien rajoitusten ja suositusten vuoksi sekä Johannesjuhlat että muitakin tapahtumia, kotiseutu-matkat mukaanlukien, peruttiin.

Myös toimikuntien, samoin kuin johannekselaisten sukuseurojen, koulu- ja kyläpiirien, toimintaan koronapandemia on vaikuttanut ja kokoontumisia ja tapahtumia on peruttu.

Karjalan Liiton jäsenyhteisöjen vuoden 2019 toimintakilpailussa Johannes-Seura saavutti pitäjäseurat-sarjassa kolmannen sijan.

Johtokunta

Seuran puheenjohtajana on toiminut **Janne Aso**, varapuheenjohtajana **Jari Sairanen** ja sihteerinä **Soile Suomi**. Johtokunnan varsinaisia jäseniä olivat **Riitta Kukkonen**, **Pirkko Mäki**, **Pekka Saaristo**, **Hannele Kajander**, **Jari Sairanen**, **Pekka Teräväinen**, **Sari Auvainen** ja **Hilkka Heinonen**.

Varajäseniä olivat **Tapani Mellanen**, **Atte Mäki**, **Helena Reponen**, **Hannu Lenkkeri**, **Terhi Reponen**, **Pirkko Etholen**, **Helge Toivonen** ja **Arto Kesäläinen**. Johtokunta kokoontui 4 kertaa.

Toimihenkilöt

Seuran taloudenhoitajana oli **Tapio Hänninen**, toimistonhoitajana ja kirjanpitäjänä **Marjatta Haltia**.

Toimintavuoden tilien ja hallinnon tarkastuksesta huolehtivat toiminnantarkastajat **Pirkko Kanervo** ja **Heimo Kukkonen**, varatoiminnantarkastajina **Pirjo Amper** ja **Kaisa Ylhä**.

Pitäjälehti Johannekselaisen päätoimittajana oli **Hannu Rastas**, lehden taittajana **Esa Haltia**.

Marjatta Haltia toimitussihteerinä ja yhteyshenkilönä on koonnut lehden aineiston.

Toimikunnat

Kotiseututoimikunta:

Helge Toivonen (koollekutsuja), **Paavo Hörkkö**, **Sakari Sailola**, **Helena Reponen**, **Pekka Teräväinen**, **Hannu Lenkkeri** ja **Arto Kesäläinen**.

Myyntitoimikunta:

Hilkka Heinonen (koollekutsuja), **Eeva-Liisa Hentula**, **Riitta Kukkonen** ja **Pirkko Mäki**.

Ohjelmatoimikunta:

Pekka Saaristo (koollekutsuja), **Terhi Reponen**, **Yrjö Ahjosaari**, **Sari Auvainen**, **Riitta Kukkonen**, **Pekka Teräväinen** ja **Arto Kesäläinen**.

Tiedotustoimikunta:

Hannu Rastas (päätoimittaja), **Marjatta Haltia**, **Liisa Katajainen**, **Kaija Sipilä** ja **Sari Scimone**.

Kansallispukutoimikunta:

Sirpa Saaristo (koollekutsuja), **Marjatta Haltia**, **Hilkka Heinonen**, **Hannele Kajander**, **Liisa Katajainen**, **Riitta Kukkonen** ja **Pirjo Amper**.

KPYL / KL

Johannes-Seura kuuluu Karjalaisten Pitäjähdistysten Liittoon, ja sen myötä Karjalan Liittoon.

Seuran puheenjohtaja Janne Aso on KPYL:n hallituksen jäsen. Marraskuun 7. päivä KPYL:n jäsenyhdistykset valitsivat hänet pitäjähdistysten edustajaksi myös Karjalan Liiton liittohallitukseen.

Sääntömääräiset kokoukset

Yhdistetty kevät- ja syyskokous pidettiin lauantaina 26. syyskuuta Kaarina-talossa Kaarinassa.

Kokoukseen osallistui 21 seuran jäsentä. Avauspuheessaan seuran puheenjohtaja Janne Aso käsitteli kuluvan vuoden poikkeuksellista aikaa koronarajoitteineen, sekä myös Karjalan Liiton jäsenmaksulaskutusuudistuksen mahdollisia vaikutuksia seuran toimintaan.

Kokouksen puheenjohtajaksi valittiin Janne Aso, sihteeriksi Soile Suomi ja pöytäkirjantarkastajiksi Hilkka Heinonen ja Hannu Lenkkeri.

Toimintakertomukseen vuodelta 2019 tutustuttiin, samoin taloudenhoitaja Tapio Hännisen esittelemään vuoden 2019 tilinpäätökseen, jonka liitteenä oli toiminnantarkastajien lausunto. Toimintakertomus ja tilinpäätös hyväksyttiin, ja vastuuvapaus myönnettiin johtokunnalle ja toimihenkilöille.

Johtokunnan esityksen mukaisesti seuran vuosijäsenmaksu on edelleen 15 euroa.

Seuran puheenjohtajan esittelemä toimintasuunnitelma vuodelle 2021 hyväksyttiin johtokunnan esityksen mukaisena, samoin taloudenhoitaja Tapio Hännisen esittelemä talousarvio.

Johtokunnan puheenjohtajaksi seuraavalle kaksivuotiskaudelle (2021-2022) valittiin yksimielisesti Janne Aso.

Johtokunnan erovuoroiset jäsenet Jari Sairanen, Pekka Teräväinen, Sari Auvainen ja Hilkka Heinonen valittiin uudelleen kaksivuotiskaudeksi (2021-2022), samoin varajäseniksi erovuorossa olleet Terhi Reponen, Pirkko Etholen, Helge Toivonen ja Arto Kesäläinen.

Vuoden 2021 tilejä ja hallintoa tarkastamaan valittiin Pirkko Kanervo ja Heimo Kukkonen, varatoiminnantarkastajiksi Pirjo Amper ja Kaisa Ylhä.

Toimikuntien valinnat jätettiin johtokunnalle tehtäväksi vuoden 2021 ensimmäisessä kokouksessa. Kokouskutsut julkaistaan pitäjälehti Johannekselaisessa ja sanomalehti Karjalassa.

Pääasiallisena tiedotuskanavana on pitäjälehti Johannekselainen ja seuran sekä koti- että facebookisivut.

Kokouksen jälkeen pidetyn tauon jälkeen katseltiin vielä Helge Toivosen esittämänä viimeisimpiä valokuvia, joita kotiseututoimikunta on vuoden mittaan saanut nähtäväksi, ja kuvat digitoimalla seuran kokoelmaa on runsaasti kartuttanut.

Koronapandemian vuoksi perinteisestä kokouskahvitarjoilusta luovuttiin.

Johannesjuhlat

Vuoden 2020 Johannesjuhlat peruttiin koronapandemia-rajoitteiden ja -suositusten perusteella.

Edellisen vuoden juhlat Liedossa tallensi videolle **Pekka Lainio**, ja hänen kuvaamastaan aineistosta koottuihin juhlatunnelmiin on voinut palata YouTubeissa, jonne linkki löytyy seuran sekä koti- että facebook-sivuilta.

Muut tapahtumat

26.-27.1. Talviristeily Turku-Tukholma-Turku (Ms. Baltic Princess). Risteilylle osallistui 67 henkilöä. Ohjelmassa mm. FT Pirkko Kanervo luennoi ja alusti keskustelun aiheena ”Olisiko Suomi voinut välttää talvisodan ja säilyttää Karjalan?”

5.8. Kansallispukujen tuuletukseen Turussa Luostarinmäellä osallistui useita Johannes-pukuisia henkilöitä.

Matkat

Kotiseutumatkoja ei järjestetty.

Tiedotus- ja julkaisutoiminta

Pitäjälehti Johannekselainen (1950-2020) on edelleen yhdysside jäsenistöön sekä tärkeä tiedotuskanava myös mm. johannekselaisille sukuseuroille, kylä- ja koulupiireille.

Lehden juhlavuosi on näkynyt aineistossa ja kirjoituksissa vuoden mittaan ja lisäksi on ollut seuran kotisivuilla mahdollista lukea lehtiä vuosilta 2012-2019, kaikki numerot.

Seuran nettisivujen ylläpidosta ja päivityksestä on huolehtinut toimistonhoitaja Marjatta Haltia. Facebook-sivuja ovat päivittäneet Janne Aso ja Marjatta Haltia.

Toimisto

Seuran toimisto sijaitsee Piikkiössä, Myllytie 1. Toimisto oli avoinna keskiviikkoisin klo 12-17 sekä kuukauden

ensimmäisenä ja kolmantena arkilauantaina klo 11-15, toimistonhoitaja Marjatta Haltian ollessa paikalla muulloin paitsi kuukauden 3. lauantaina, jolloin toimiston aukiolosta on huolehtinut seuran sihteeri.

Koronapandemia-rajoitusten vuoksi toimisto pidettiin suljettuna kevään ajan 13.5. saakka, sekä kesäloma-ajan 19.7.-11.8.

Seuran sähköpostiosoite on ‘johannesseura@elisanet.fi’

Kokoushuone kahvinkeittomahdollisuuksin on jäsenistön varattavissa sukuseurojen tms. pienryhmäkokoontumisiin.

Muistomerkit Sovetskissa

Karjalan Liiton ja Sotavainajien muiston vaalimisyhdistyksen hankkeeseen luovutetun alueen sankarihautausmaita koskevien tietojen saamiseksi yhteiseen sähköiseen tietokantaan (www.karjalanhaudat.fi) on annettu tarkat tiedot Sovetskissa sijaitsevista sankarihautamuistomerkeistä.

Johannes-Seuran vuonna 1992 pystyttämä muistoristi ja sen vierellä oleva muistokivi on asiasta ennalta ilmoittamatta siirretty entiseltä kirkonmäeltä Johannesen uuden hautausmaan muistomerkkialueelle. Sovetskin aluehallinnon johtajalta **Andrey Nekrasovilta** on pyydettyessä saatu asiasta selvitys, jonka mukaan muistomerkit on siirretty ko. paikkaan ortodoksikirkon rakennustöiden ajaksi.

Pietarin pääkonsulaatissa työskentelevä taloudenhoitaja, ylikersantti **Marja Lyhty** on kiertänyt loka-marraskuussa omasta aloitteestaan ja omalla ajallaan luovutetun alueen hautausmaita, siivonnut niitä, asettanut pienet seppeleet muistomerkeille ja sytyttänyt kynttilät. Myös Sovetskissa sijaitsevista molemmista muistomerkkialueista on saatu valokuvia KL:n välityksellä.

Lahjoituksia

Sovetskissa syntynyt juristi, taiteilija Tatjana Timofeeva on lahjoittanut Johannes-Seuralle erikoisella käsityötekniikalla tekemänsä taulun Johannesen kirkosta.

Toimiston kirjakokoelma on edelleen täydentynyt kirjalahjoituksin. Edesmenneen Maija Nybergin omaiset ovat pyytäneet muistokukkien sijasta osoittamaan tukea pitäjälehti Johannekselaiselle. Lahjoitusvaroja on saatu 1470 euroa.

Raparperi on nyt parhaimmillaan. Alla Eevi Ikäsen lähettämä hillo-ohje muutaman vuoden takaa.

Raparperihillo

1 kg (n. 1,75 l) raparperipaloja

1 dl vettä

1 dl siirappia

kaneli- tai vaniljatanko

0,5 kg hillosokeria

Pane raparperipalat, vesi, siirappi ja kaneli- tai vaniljatanko kattilaan. Hauduta raparperit miedolla lämmöllä pehmeiksi. Lisää hillosokeri ja jatka keittämistä 10 minuuttia. Ota kaneli- ja vaniljatanko pois. Jaa kuuma hillo tölkkeihin. Hilloketta voi käyttää moniin leivonnaisiin. Maistuu myös jäätelön lisäkkeenä tai erilaisten jälkiruokien kastikkeena tai tuoreiden mansikoiden kera. Ihana jälkiruoka syntyy, kun vaahdotat Creme Vanillaa ja sekoitat joukkoon raparperihilloketta tai laitat kerroksittain tarjoiluastiaan tai jälkiruokamaljoihin. Voit lisänä tarjota rapeita manteli- tai kaurapikkuleipiä. Hyvää myös piirakan täytteenä.

HS 21

www.finlit.fi/keruut

Tuoksua mintun ja ruusun

Muistitietokeruu perinne- ja hyötykasveista 1.4.–30.9.2021

Kasvaako pihallasi keisarinkruunu? Tuoksuvatko akileijat, varjoliljat, palavarakkaus tai suopayrtti kukkapenkissäsi? Katseletko malttamattomana siemenpusseja kevätauringon alkaessa lämmittää? Teetkö kasvimaasuunnitelmaa ehkä jo tammikuun paukkupakkasilla ja haaveilet tilli- ja persilja-riveistä, kasvihuoneen punaposkisista tomaateista ja käyt kellarissa tutkimassa talvehtivia pelargonioita? Kuulut siis viherpeukaloihin!

Nyt meitä kiinnostavat kaikenlaiset kokemukset kasvimaista sekä perinne- ja hyötykasveista. Kerro omat muistosi!

Voit vastata vapaasti ja omalla tyylilläsi – ohessa joitain vinkkejä:

- Miten kasviharrastuksesi alkoi? Oliko siihen joku erityinen kimmoke?
- Onko sinulla kasvimaata, kasvihuone vai viljeletkö parvekkeella kasveja? Mikä on valikoimasi? Vaihduvatko lajikkeet vuosittain?
- Onko sinulla pihallasi vanhoja perennoja – mitä lajikkeita?
- Oletko erikoistunut johonkin tiettyyn lajiin, esimerkiksi pelargonioihin tai ruusuihin? Kerro siitä.
- Kasvatatko yrttejä? Jos kasvatat niitä ympäri vuoden, missä kasvatat niitä ja mitä?
- Onko sinulla kasveja, joita olet siirtänyt esimerkiksi vanhalta kotiseudultasi tai saanut sukulaisilta nykyiseen kotipihaasi? Mitä nämä kasvit sinulle merkitsevät?
- Kuulutko erilaisiin kasviyhdistyksiin tai -piireihin? Millaista harrastustoimintaa on?
- Säilötkö, kuivaatko tai pakastatko kesän satoa myöhempää käyttöä varten?
- Mitä viljeleminen, puutarhaharrastus ja kasvien kanssa touhuaminen merkitsevät sinulle?

Keruun järjestää Suomalaisen Kirjallisuuden Seura yhteistyössä Hyötykasviryhmän kanssa. Vastaukset arkistoidaan SKS:n arkistoon. Tiedotamme keruun tuloksista syksyllä 2021. Arvomme kaikkien vastaajien kesken kirjapalkintoja.

Vastausohjeet

Kirjoita omalla kielelläsi ja tyylilläsi. Tekstien pituutta ei ole rajoitettu. Otamme vastaan myös valokuvia, äänitteitä, aikaisempia muistelutekstejä ja haastatteluita. Lähetä vain sellaista aineistoa, jonka lähettämiseen sinulla on oikeus ja/tai lupa. Jos lähetät vastauksen postitse tai liitetiedostona, kirjoita vastaukseen nimesi tai nimimerkiksi, yhteystiedot, syntymäaika, ammatti ja lupa lähettämäsi aineiston arkistointiin nimellä tai nimimerkillä SKS:n arkistoon sekä lupa aineiston käyttöön arkiston sääntöjen mukaisesti.

Tutustu SKS:n arkiston keruuhjeisiin www.finlit.fi/luovutus_ja_keruuhjeet.

Lähetä kirjoituksesi 30.9.2021 mennessä

- verkkolomakkeella osoitteessa www.finlit.fi/perinnekasvit tai
- postitse osoitteeseen Suomalaisen Kirjallisuuden Seura, arkisto, PL 259, 00171 Helsinki, merkitse kuoreen tunnus "Perinnekasvit".

Lisätietoja:
SKS:n arkisto, puh. 0201 131 240, keruu@finlit.fi

Evakkokukka

Vuosia sitten äidin kotisaarella Hannukkalassa käydessäni kaivoin muistoksi mukaani puna-ailakin taimen. Nyt kasvi on levinnyt kotipihalleni Littoisissa ja joka kevät se tuo mieleeni haikanaan retket kauniille saarelle. Jakotaimia riittäisi muutamalle halukkaalle, ohessa yhteystietoni. Olisin kiinnostunut tietämään, onko muilla tällaisia evakkotaimia – saisiko niistä kavereita pihani puna-ailakeille? Sähköpostini on sari.raitio@gmail.com ja puhelin 0440 559 458.

Puna-ailakki. Kuva: <https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Puna-ailakki.jpg?uselang=fi> (CC BY-SA 3.0)

Kattavaa isännöintipalvelua Turun alueella

Turun talousalueen suurimpana yksityisenä isännöitsijätoimistona olemme tarjonneet kokonaisvaltaisia isännöintipalveluita jo yli 50 vuoden ajan. Se on luonut näkemyksen siitä, miten isännöintialan ammattilaisen tulee toimia.

Varsinais-Suomen Isännöintitalo Oy on auktorisoitu ja ISA r.y:n auditoima, työntekijöidensä omistama isännöitsijätoimisto.

Kaipaako taloyhtiönne ammattitaitoisen ja osaavan isännöitsijätoimiston palveluita? **Ota meihin yhteyttä!**

Olette lämpimästi tervetulleita tutustumaan toimistoomme!

Ari Kesäläinen, Toimitusjohtaja, RI (YAMK), AIT, ISA
p. 020 722 9944, 0400 523 194
Maariankatu 4 C, 20100 Turku
ari.kesalainen@isannointitalo.fi

www.isannointitalo.fi

Autokorjaamo Testipiste oy

Hallimestarinkatu 22
20780 KAARINA

Puh. (02) 243 5585
Faksi (02) 243 5100
Gsm (0400) 824 767
markku.hiiri@testipiste.fi

TOYOTA

autokorjaamo m.hiiri
testipiste

Johannekselainen

Johannekselainen ilmestyy 9 kertaa vuodessa

Kustantaja ja julkaisija:

Johannes-Seura ry

Toimisto:

Myllytie 1 (Kirkonkulma) 21500 Piikkiö, puh. 02-4795 118

Avoimena: **keskiviikkoisin** klo 12-17 sekä kuukauden **ensimmäisenä**

ja **kolmantena arklauantaina** klo 10-15. (ks. sivu 2)

www.johannes.fi

sähköposti: Johannesseura@elisanet.fi

Päätoimittaja:

Hannu Rastas, Saksantie 89, 21500 Piikkiö

Puh: 050-3541 363

Sähköposti: hannu.rastas@dlc.fi

Lehtitoimikunta:

Marjatta Haltia, Liisa Katajainen, Hannu Sinkkonen, Kaija Sipilä, Heli Sirkesalo ja päätoimittaja.

Lehden toimittajat:

Kaikki lukijamme, johannekselaiset ja heidän ystävänsä.

Ilmoitushinnat: 0,55 €/palstamm (perusteena 4-palstainen sivu, palstan maksimileveys 70 mm).

Säännöllisistä jatkuvista ilmoituksista alennus.

Kuolinilmoitukset:

- korkeus < 10 cm = 80 €

- korkeus enintään 10-15 cm = 100 €

Kiitosilmoitukset: 5 €.

Tilaushinnat vuonna 2021:

Vuosikerta (9 lehteä) 35 € Suomi ja Ruotsi, muut maat 40 €.

Lisänumerot 3 €/kpl + mahdolliset toimituskulut.

Piikkiön Osuuspankki FI54 4714 1020 0595 46.

Toimituksellinen aineisto:

Lukijoiden kirjoituksia ja kuva-aineistoa otetaan muokattavaksi julkaisemista varten tai julkaistavaksi sellaisenaan.

Vastuu ja päätökset julkaisemisesta ovat toimituksen. Julkaisemisen jälkeen alkuperäiset kuvat palautetaan, muu aineisto pyydetään.

Vastuu ilmoituksista:

Puhelimitse annettuihin ilmoituksiin sattuneista virheistä lehti ei vastaa. Ilmoituksen poisjäämisestä tai muusta julkaisemisesta sattuneesta virheestä lehden vastuu rajoittuu enimmillään ilmoituksesta maksetun hinnan palauttamiseen.

Taitto: Esa Haltia

Sata-Pirkan Painotalo Oy